

Üniversiteyi Kazanma Azmi

– safdeha · 25 Aralık 2015

İki kez üniversite sınavına girmiş, başarısız olmuşum. Her gördüğüm eşyada, her yediğim lokmada, her çalıştığım sahada, her diye başlayan her şeyde ruhumu saran bir karamsarlık vardı. Liseli yıllarda çok başarılı bir öğrenci olmama rağmen üniversiteye girmeyi başaramıyordum. Altı seneyi birlikte yaşadığım en yakın arkadaşım ODTÜ bilgisayar mühendisliğini kazanmış, sonrasında bambaşka bir kişiliğe bürünmüştü. Okuldaki her deneyimini anlatışı beni mahvediyordu. Kötü niyetli olmadığına emindim. Ama yanında artık paylaşacak bir şeyin kalmadığı da kesindi. Onurum kırılıyordu. Böylece arkadaş çevremi daralttım ve içime kapandım. Evden çıkmıyor, düşüncelerimde karamsar senaryolar dolaşıyordu. Sanki dünya bir odanın içinde sanki lamba güneş, eşyalar gezegen... Birkaç saksıda açan çiçek ormanlarımdı.

Rahmetli annem halime çok üzülüyordu. Her defasında telkinlerde bulunuyor, hayata bakışımı değiştirmeye çalışıyordu. Amcam bile, " Kim okumuş ki sen okuyacaksın. İnşaatta çalış bize yardım et." Diyordu. Babam beni anlamıyordu. İşi gücü para, evde oturmam bile onu rahatsız ediyordu. Yaşım yirmilere geliyordu. Askere gitmeliydim diğer yandan da. O gün yine rahmetliyle konuşuyorduk, annem: "Oğlum, yaşadıkların olumsuz şüphesiz! Ama kendin için hayırlı dediğin belki hayırsız, hayırlı dediğin hayırsız olabilir diyor rabbim. Çok ağır bir sınav içindesin. Ama her ağır yükün arkasında geceden sonra sabah gibi bir aydınlık gündüz var. Çok zor ama sabırlı olmalısın. Yeniden çalışmalısın. Nerede hata yaptığına bakmalısın. Dapdaracak bir odadan çıkmıyorsun bütün gün. Delireceksin diye korkuyorum. Haydi, çık dışarıya ve pozitif ol! Eğer beni dinlemezsen annelik hakkımı helal etmem sana!" Rahmetli zor durumda kaldığında bunu hep söylerdi. Bize bu söz yeniden diriliş gibi gelirdi. Yine öyle olmuş dışarı çıkmıştım. Babaları fırıncılık yapan iki kardeş arkadaşım vardı. Küçüğü de bir kez sınava girmiş fakat üniversiteyi kazanamamıştı. Aileleri ellerindeki tüm imkânları onlara sunuyordu. Onun yanına gittim. En azından kader birliği içindeydik. Aynı sorunlara sahip ve hedeflerimiz aynıydı. Yeni dershaneye yazıldığını, birçok kaynak ve testleri olduğunu... Çok çalıştığını söyledi. Kendi çözdüğü soru ve testleri bana da verebileceğini ekledi. Dershaneye gitmem mümkün değildi. Bu babamla bir savaş demekti. Eğer dershaneye gitmekte ısrar edersem evde huzursuzluk çıkacaktı. Böylece düşünmeye başladım. Önceki yıllardaki dokümanları bulacaktım. Birde bu arkadaşım gibilerden yeni test ve soruları. Yapamadıklarımı da onlarla tartışacaktım. Yeni bir enerji ve misyon ile canlanmıştım o gün. Çalışacaktım. En azından bir hedefim vardı ve heyecanlarım...

Çok çalışıyordum. Dışarıdan para vererek dershane sınavlarına giriyor. Eksiklerime bakıyor. Yeniden ne yapabileceğimi kontrol ediyordum. 1980 öncesi devlet okullarında eğitim yok gibiydi. Terör ve anarşi had safhadaydı. Öğrenmekten çok hayatta kalmaya çalışıyorduk. Lise mezunuyduk ama Anadolu ve fen liselerinden mezunlara kıyasla eğitim şartlarında bilgi yönünden 10% bile değildik. Bu büyük haksızlıktı. Üç sene içinde çalışmayla onların seviyesine, üstelik ergenlik yaşlarındaki olumsuz psikolojik şartlarda, gelebilmişim.

Genel yetenek sorularında zayıftım. 1981 yılında, ilk defa iki aşamalı yapılacaktı sınav. İlk sınav genel

yetenek, ikinci sınav teorikti... İlk sınava girerken heyecanlanmıştım. Evet, herkesin ebeveyni öğrenci ile gelir ve çocuğunun ne yaptığını merak ederdi. Ben yalnız gelmiş, her işimi yalnız başıma çözmüştüm. Sınava girerken, bu duygusal görüntülere imreniyordum. Ama ne yapabiliyordum ki... Sınav fena geçmemişti. Fakat bir baraj puanı vardı ve onu geçmeliydim. Sonuç belli olana kadar, merak içinde ve her gece kâbusla geçiyordu. Çevremde yine olumsuz bir görüntü vardı. Annem hariç, herkes boş olarak görüyordu çabalarımı... Annem her defasında “ Oğlum çalıştın ve bir emek verdin. Allah çalışanın hakkını verir. Sen başaracaksın!” diyerek hep yanımda olmuştum.

Beklenen gün gelmişti. O yıllarda gazetelerde açıklanırdı piyango gibi sonuçlarda. Heyecanla aday numara baktım. Sınıra yakın olsa da geçmiştim barajı. O anda yaşadığım mutluluğu hiçbir konuşma dilinde anlatamam. Yeniden doğmuş gibiydim. İkinci sınav teorikti ve başarılı olacağıma emindim. Bundan hiç kuşku yoktu. Sonucu görenler benim moralimi bozmaya çalışsalar da.

İkinci sınav zamanına süre azda olsa, büyük bir moralle adeta kükreymiş gibi, doyumsuz gibi çalışıyordum. İçimden “İnşaallah kazanacağım!” diyordum. Yine aynı odada, lambam güneş olmaya devam ederek çalışıyordum. Sadece testler veya yeni sorular var mı veya bir dersane sınavı öğrenirsem onun için dışarı çıkıyordum. Annem yemeğimi, içeceğimi ve sevgisini getiriyordu yanında. Derse ara veriyor, sarılıyor ve sevgiyle okşuyordu tenimi... Konuşmaya gerek olmuyordu. Çünkü onun ruhunu sanki kendi ruhumun üzerine gölgelenmişçesine hissediyordum.

Sınav günü gelmiş, bütün evraklarımı hazırlamış ve erkenden uyumuştum. Uyuyabildim mi? Aslında hayır. Heyecanlıydım. Uyumuştum sonunda. Sabah annem uyandırmıştı. Bana kahvaltı hazırlamıştı. Birde o gün şaşırdığım, sınav yerine babam götürecekti ve beni bekleyecekti... Bu öylesi bir moraldiydi ki... Sınav güzel geçmişti bana göre ama içimde kurtlar vardı. O zamanlar, istediğimiz bölümleri aldığımız puan sonrası yapmıyorduk. Gitmek istediğimiz üniversite ve programlarını sıralıyor ve sınavda yaptığımız cevaplara göre, kazanıp kazanmadığımızı bekliyorduk. Fırıncının oğlu olan arkadaşımın ODTÜ’de asistan olan bir dayısı vardı. Tercihlerimi o sıraladı. İsrarla elektrik elektronik mühendisliğini yazmamı istedi. O yıllarda bu bölüm herkesçe bilinmiyordu. Genelde tercihler, tıp, hukuk, makine, petrol ve bilgisayar mühendisliği oluyordu. Tercihleri o yaptığı için bir şey diyemedim. İlk üç tercihim tıptı. Doktor olmayı çok istiyordum.

Her sınava girenle konuşuyor ve girenlerin yaptıkları bana göre çok olduğunu görüyor, üstüne üstlükte sen bu cevaplarla bir yere giremezsinle moralimi bozuyorlardı. Geçmiş yıllarda gittiğim bir dersane hocası ile konuştuğumda, “Eğer bu yaptıklarından eminsen çok iyi bir yeri kazanabilirsin, tebrik ederim.” Deyince biraz rahatlamıştım.

Sınavlar belli olmuştu. O zaman internet veya kişisel bilgisayarla bile yoktu. Sınav sonucunu öğrenmek isteyen ÖSYM’nin önüne geliyor, kuyruğa giriyor ve sonucu böyle öğreniyorduk. O gün üç arkadaş birlikte bu kuyruğa girdik. Önümüzde öğrenenlerden kimisi üzülüyor, kimiz seviniyordu. İçimde garip bir his vardı. “Ya kazamazsam?” okul hayatım bitecekti. İstemediğim bir hayatın içinde, istemediğim insanların içinde yaşlanacaktım. Sanki biri dokunsa ağlayacak haldeydim o anlarda. Öğrenme sırası bizim gruba gelmişti. Arkadaşlardan biri atakla sonucunu öğrendi... “ODTÜ Petrol mühendisliği!” seviniyordu, çıldırıyordu adeta. Ben yaklaştım öğrenmek için, o birkaç saniye ecel anımdaydım sanki. Memur, “ Tebrik ederim arkadaşım, çok iyi bir bölüm kazanmışsın. Hacettepe Üniversitesi elektrik-elektronik

mühendisliği!” boğazıma bir kılçık kaçmış gibiydi. Sevinememiřtim. Doktor olmak istiyordum. Sevinçle bağıramamıştım. Hiç bilinmeyen bir meslekti benim için. Arkadan öğrenen arkadaşım-fırıncının oğlu ODTÜ Makine Mühendisliğini kazanmıştı. Mutluydu. Kızılay’a doğru inerken, mutlu değildim nedense... Hayatımda yeni dönem başlamıştı. Doktor olamayacaktım ama mühendis olacaktım. Çevremde herkes tebrik ediyordu. Babam çok mutluydu. Annem sevinçliydi. “Kazanmak için inanmak gerekiyor. Her olumsuz şart ağır bir sınav ama sabredersek sonu pozitif oluyor sonunda...” diyordum içimden! Güzel bir yere girdiğimi sonradan öğrenecektim. Daracık odalar yerine evren içinde gezinecektim...

Saffet KURAMAZ